

Sygn. akt II K 78/19

PR Ds 304.2019

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2019r.

Sąd Rejonowy w Świnoujściu II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Kamilla Gajewska

Protokolant: Dorota Bocian

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2019r. i 3 września 2019r.

sprawy **Ł. K.**,

s. A. i M. z d. G.,

ur. dnia (...) w G.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 24 sierpnia 2018 roku na ul. (...) w Ś. kierował samochodem osobowym marki L. (...) o nr. rej. (...) wbrew orzeczonemu prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 30.11.2017 roku w sprawie o sygn. II K 678/17 oraz wyrokiem tego Sądu z dnia 9.03.2018 roku w sprawie o sygn. II K 891/17 zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, tj. od dnia 15 maja 2018 roku do dnia 15 maja 2019 roku,

tj. o czyn z art. 244 k.k.

II. w dniu 24 sierpnia 2018 roku w Ś., przemocą polegającą na odpychaniu i przewróceniu na ziemię funkcjonariusza Straży Granicznej kpr. S. W. zmusił go do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na dozorowaniu zatrzymanego Ł. K. do czasu realizacji z wymienionym czynności procesowych,

tj. o czyn z art. 224 § 2 k.k.

I. oskarżonego Ł. K. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu w pkt. I., tj. występku z art. 244 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności,

II. na podstawie art. 34 § 1a pkt 1 k.k. oraz art. 35 § 1 k.k. nakłada na oskarżonego obowiązek wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 30 (trzydzieści) godzin w stosunku miesięcznym przez okres trwania kary ograniczenia wolności,

III. na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat,

IV. na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do kierowania pojazdami mechanicznymi – do właściwego według miejsca zamieszkania wydziału komunikacji,

- V. oskarżonego Ł. K. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu w pkt. II., tj. występku z art. 224 § 2 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności,
- VI. na podstawie art. 34 § 1a pkt 1 k.k. oraz art. 35 § 1 k.k. nakłada na oskarżonego obowiązek wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 30 (trzydzieści) godzin w stosunku miesięcznym przez okres trwania kary ograniczenia wolności,
- VII. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 i 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego Ł. K. karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności,
- VIII. na podstawie art. 34 § 1a pkt 1 k.k. oraz art. 35 § 1 k.k. nakłada na oskarżonego obowiązek wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 30 (trzydzieści) godzin w stosunku miesięcznym przez okres trwania kary ograniczenia wolności,
- IX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności zalicza okres zatrzymania dnia 24 sierpnia 2018r. od godz. 12.20 do godz. 19.20 przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dwóm dniom kary ograniczenia wolności i karę tę uznaje za wykonaną w zakresie dwóch dni,
- X. zasądza od oskarżonego koszty postępowania oraz wymierza mu opłatę w wysokości 300zł.

Sygn. akt II K 78/19

UZASADNIENIE

Ł. K. jest mieszkańcem G.. W dniu 24 sierpnia 2018 r. wraz z partnerką K. W. jechali pojazdem marki L. (...) o nr rej. (...) ze Szwecji do Polski. Płynęli promem do Ś.. Pojazdem kierowała K. W.. W związku z tym, że zjazd z promu jest stromy, a ruch pojazdów był duży partnerka poprosiła Ł. K., by to on zjechał z promu wymienionym pojazdem. Około godziny 12:10 na ul. (...), podczas tego zjazdu pojazd, którym kierował Ł. K. został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej w Ś.. Ł. K. nie posiadał prawa jazdy, zostało mu ono odebrane za punkty związane z przekraczaniem prędkości. Funkcjonariusze Straży Granicznej ustalili, że posiada on dwukrotny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 30 listopada 2017 r. w sprawie II K 678/17 oraz wyrokiem tegoż Sądu z dnia 09.03.2018 r. w sprawie II K 891/17. Dlatego też Ł. K. został zatrzymany. Podczas oczekiwania na przesłuchanie w pomieszczeniu służbowym P. Straży Granicznej w Ś. około godziny 12:30 Ł. K. chcąc opuścić to pomieszczenie, zachowywał się agresywnie i odepchnął funkcjonariusza S. W. podejmując nieudaną próbę ucieczki, został obezwładniony przez funkcjonariuszy. Ł. K. był zdenerwowany zaistniałą sytuacją. Po sporządzeniu dokumentacji służbowej zatrzymano go w (...) w Ś. celem prowadzenia dalszego postępowania.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 20-21, 137-139
- zeznania świadka S. W. k. 23-24, 140-141,
- zeznania świadka S. K. k. 31-32, 152-156,
- zeznania świadka K. W. k. 156-158,
- informacja o zakazach prowadzenia pojazdów i popełnionych wykroczeniach k. 5-16,
- karta karna 27-28, 149-150,

- wyrok SR w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 09.03.2018 r., sygn. akt II K 891/17 k. 34,
- wyrok SR w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 30.11.2017 r., sygn. akt II K 678/17 k. 35,
- wyrok SO w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 02.02.2018 r., sygn. IV Ka 29/18 k. 36,
- wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 18.05.2017 r., sygn. akt II W 358/17 k. 39-40.

W toku postępowania zarzucono Ł. K. to, że w dniu 24 sierpnia 2018 r. na ul. (...) w Ś. kierował samochodem osobowym marki L. (...) o nr rej. (...) wbrew orzeczonemu prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 30.11.2017 r. w sprawie o sygn. II K 678/17 oraz wyrokiem tego Sądu z dnia 09.03.2018 r. w sprawie o sygn. II K 891/17 zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, tj. od dnia 15 maja 2018 r. do dnia 15 maja 2019 r., tj. o czyn z art. 244 kk oraz to, że w dniu 24 sierpnia 2018 r. w Ś., przemocą polegającą na odpychaniu i przewróceniu na ziemię funkcjonariusza Straży Granicznej kpr. S. W. zmusił go do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na dozorowaniu zatrzymanego Ł. K. do czasu realizacji z wymienionym czynności procesowych, tj. o czyn z art. 224 § 2 kk.

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do obu zarzucanych mu czynów. Na rozprawie w dniu 4 lipca 2019 r. przyznał się do popełnienia pierwszego, zaś do popełnienia drugiego czynu się nie przyznał. Wyjaśnił, że jego partnerka bała się zjechać z promu tak dużym pojazdem jakim jest L. (...) i dlatego zamienił się z nią miejscami. Planował zjechać z promu, stanąć z boku i usiąść na miejscu pasażera, ale od razu zobaczył funkcjonariuszy Straży Granicznej. Wiedział, że nie może kierować pojazdem i, że ma orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów. W stosunku do drugiego czynu wyjaśnił, że funkcjonariusze powiedzieli mu, że udadzą się razem do P. Straży Granicznej, by wyjaśnić okoliczności zdarzenia, że potrwa to chwilę, a trwało to ok. 1 – 2 godzin, następnie przyjechali funkcjonariusze Policji i łącznie wszystkie te czynności trwały ok. 5-6 godzin. Oskarżony wyjaśnił, że prosił o kontakt z adwokatem, czuł się niepewny, a funkcjonariusze nie pozwolili mu zadzwonić i zaprowadzili go do pomieszczenia z kratami w oknach. Dalej wyjaśnił, że się wystraszył, chciał wyjść, zadzwonić i niechcący wpadł na funkcjonariusza S. W.. Wyjaśnił, że po zdarzeniu niezwłocznie go przeprosił i wyraził skruchę. Wyjaśnił, że zależy mu na prawie jazdy, uprawia sporty motorowe i pracuje w warsztacie samochodowym, a kształci się w kierunku diagnosty. Dalej wyjaśnił w jakich okolicznościach zostało mu odebrane prawo jazdy i, że żałuje swojego postępowania.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 20-21, 137-139.

Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonego są wiarygodne. Wyjaśnienia są spójne, logiczne i konsekwentne. Mimo, że oskarżony na rozprawie nie przyznał się do popełnienia drugiego czynu, to podał okoliczności, które świadczą, że go popełnił. Nadto wyjaśnienia oskarżonego znajdują odzwierciedlenie w zeznaniach świadków zdarzenia. Z wyjaśnień wynikają także przyczyny z jakich Ł. K. złamał normy prawne.

W postępowaniu przesłuchano w charakterze świadka **S. W. (k. 23-24, 140-141)**, którego zeznania Sąd uznał za wiarygodne. Znajdują one bowiem potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w tym w zeznaniach pozostałych świadków oraz w dowodach z dokumentów. Zeznania świadka stanowią relację z przebiegu zdarzenia. Świadcowi jako funkcjonariuszowi Straży Granicznej w Ś. nie zależy na konkretnym rozstrzygnięciu sprawy, a Sądowi z urzędu nie nasunęły się jakiegokolwiek wątpliwości co do wiarygodności tychże zeznań. Zeznania są spójne, konsekwentne i logiczne.

W postępowaniu przesłuchano w charakterze świadka **S. K. (k. 31-32, 152-156)**. Zeznania tegoż świadka Sąd uznał za wiarygodne, albowiem stanowią relację z przebiegu zdarzenia. Zeznania te są logiczne, spójne, konsekwentne. Nadto świadek nie jest związany z żadną ze stron postępowania, a zatem nie zależy mu na konkretnym rozstrzygnięciu sprawy. Sądowi nie nasunęły się z urzędu jakiegokolwiek wątpliwości co do ich wiarygodności.

W postępowaniu przesłuchano w charakterze świadka **K. W. (k. 156-158)**. W ocenie Sądu zeznania świadka są wiarygodne. Zeznania są logiczne, spójne i znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. K. W.

wskazała, że bała się zjechać z promu, że była przerażona, bo auto którym kierowała było duże, a zjazd stromy. Wskazała, że to ona poprosiła konkubenta o zjazd, że konkubent wiedział, że ma zakaz prowadzenia pojazdów. W ocenie Sądu te zeznania zasługują na uwzględnienie, K. W. logicznie tłumaczyła całe zajście, zeznania te korelują z pozostałym materiałem dowodowym.

W sprawie zgromadzono dokumenty tj.: protokół zatrzymania, k. 2-3 akt, informacja o zakazach prowadzenia pojazdów i popełnionych wykroczeniach k. 5-16 akt, karta karna 27-28, 149-150 akt, wyrok SR w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 09.03.2018 r. k. 34 akt, wyrok SR w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 30.11.2017 r. k. 35 akt, wyrok SO w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 02.02.2018 r. k. 36 akt, wyrok SR w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 18.05.2017 r. k. 39-40 akt, historia choroby uzyskana od lekarza psychiatry k. 106-107 akt, opinia sądowo – psychiatryczna k. 112-117 akt, oświadczenie k. 151 akt.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie należało dać wiarę tym dowodom, albowiem nie nasuwały się z urzędu żadne wątpliwości co do ich wiarygodności, ani też strony tegoż zarzutu nie podnosiły. Należało zatem uznać, że zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby i w sposób przewidziany prawem.

Także opinia biegłych lekarzy psychiatrów jest jasna, pełna i nie jest wewnętrznie sprzeczna a takie jej cechy spowodowałyby konieczność zasięgnięcia opinii nowej lub uzupełniającej. Opinia została wydana po uzyskaniu dokumentacji z leczenia.

Dowód:

- historia choroby uzyskana od lekarza psychiatry k. 106-107,
- opinia sądowo – psychiatryczna k. 112-117,

Oskarżony Ł. K. jest mieszkańcem G.. Ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest mechanikiem samochodowym, jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Zatrudniony jest w (...) w G. z dochodem 2.000 zł miesięcznie. Oskarżony jest zdrowy, uczęszcza na wizyty do psychiatry w związku ze złym nastrojem. Oskarżony był czterokrotnie karany sądownie.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k.20-21, 137- 139,
- karta karna k. 149-150,
- opinia sądowo – psychiatryczna k. 112-117,
- historia choroby oskarżonego k. 106-107.

W związku z powyższym, mając na uwadze całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, według Sądu Ł. K. dopuścił się czynów bezprawnych, zagrożonego karą, których społeczna szkodliwość jest więcej niż znikoma.

Mając na względzie, że oskarżony jest zdalny do przypisania mu winy, Sąd uznał, że dopuścił się tego, że w dniu 24 sierpnia 2018 r. na ul. (...) w Ś. kierował samochodem osobowym marki L. (...) o nr rej. (...) wbrew orzeczonemu prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 30.11.2017 r. w sprawie o sygn. II K 678/17 oraz wyrokiem tego Sądu z dnia 09.03.2018 r. w sprawie o sygn. II K 891/17 zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, tj. od dnia 15 maja 2018 r. do dnia 15 maja 2019 r., tj. o czyn z art. 244 kk oraz tego, że w dniu 24 sierpnia 2018 r. w Ś., przemocą polegającą na odpychaniu i przewróceniu na ziemię funkcjonariusza Straży Granicznej kpr. S. W. zmusił go do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na dozorowaniu zatrzymanego Ł. K. do czasu realizacji z wymienionym czynności procesowych, tj. o czyn z art. 224 § 2 kk.

Przedmiotem ochrony art. 244 kk jest respektowanie orzeczeń sądowych ustanawiających rodzaj zakazu lub nakazu. Zachowanie sprawcze tegoż występku sprowadza się do trzech form, a mianowicie do niestosowania się do orzeczonego przez sąd zakazu, obowiązku lub nakazu, do współdziałania z osobą, wobec której orzeczono zakaz, obowiązek lub nakaz oraz do niewykonywania zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany. Do bytu przestępstwa wystarczające jest jednorazowe zachowanie sprzeczne z orzeczeniem sądu. Podmiotem opisywanego przestępstwa może być osoba, wobec której sąd orzekł jakikolwiek zakaz, nakaz lub obowiązek. Przestępstwo to jest przestępstwem formalnym, możliwym do popełnienia zarówno w formie działania, jak i zaniechania. Może być popełnione jedynie umyślnie.

Zgodnie z przepisem art. 224 § 2 kk kto stosuje przemoc lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Przedmiotem ochrony cytowanego przepisu jest przede wszystkim niezakłócone wykonywanie czynności urzędowych i służbowych. Dalszym dobrem chronionym jest bezpieczeństwo funkcjonariuszy i osób przybranych. Przestępstwo to ma charakter powszechny. Przestępstwo to można popełnić jedynie w zamiarze bezpośrednim, kierunkowym. Jest przestępstwem formalnym. Co istotne, przemoc w rozumieniu wskazanego przepisu nie musi być skierowana przeciwko osobie, może to być przemoc również skierowana przeciwko rzeczom. Analizując stan faktyczny w niniejszej sprawie uznać więc należało, że swoimi zrachowaniami Ł. K. wyczerpał oba zarzucane mu czyny.

W przedmiotowej sprawie na korzyść oskarżonego przemawia to, że prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje zawodowo. Na korzyść przemawia również okoliczność, że przyznał się do zarzucanych mu czynów i nie utrudniał postępowania karnego, a nadto, że popełnienia ich żałuje i wyraził skruchę. K. również przeprosił pokrzywdzonego funkcjonariusza S. W..

Na niekorzyść przemawia to, że prowadził pojazd mając orzeczony dwukrotnie zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, o czym wiedział. W sytuacji jaka zaistniała wystarczającym było poprosić innego kierowcę ażeby zjechał z promu. Nie jest tak jak twierdzi oskarżony, że było to jedyne wyjście z sytuacji. W końcu w miejscu tym obywatel się ruch pojazdów i dostępnych było pełno kierowców. Oskarżony doskonale wiedział, że nie może kierować pojazdem, że był karany, dwa razy złamał zakaz prowadzenia pojazdów, a mimo tego złamał ten zakaz po raz trzeci. Na niekorzyść oskarżonego przemawia też to, że był również karany za kradzieże i to dwukrotnie, a więc takie jest postępowanie oskarżonego, że notorycznie łamie te same normy prawne. Oskarżony był także wielokrotnie ukarany za wykroczenia drogowe. Zachowania oskarżonego pozostają w sprzeczności z jego pasją, którą jest motoryzacja oraz z wykonywanym zawodem, bowiem jest mechanikiem samochodowym.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że w niniejszej sprawie koniecznym jest orzec wobec oskarżonego za pierwszy zarzucony mu czyn karę 1 roku i 4 miesiące ograniczenia wolności, a za drugi – karę 6 miesięcy ograniczenia wolności i w konsekwencji orzec wobec oskarżonego karę łączną 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 30 godzin w stosunku miesięcznym, na poczet której zaliczył mu okres zatrzymania w dniu 24 sierpnia 2018 r. od godz. 12:20 do godz. 19:20 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest dwóm dniom kary ograniczenia wolności i karę tę uznał za wykonaną w zakresie dwóch dni.

Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę wszystkie wyżej omawiane okoliczności w jakich oskarżony dopuścił się czynu. Zdaniem Sądu kara wymierzona oskarżonemu jest współmierna do stopnia jego winy, rodzaju popełnionych czynów i społecznej szkodliwości. Nadto w należyтым stopniu uwzględni wszystkie pozostałe dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 kk. Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste. Orzeczona w ten sposób kara będzie wystarczająco dolegliwa i zmusi oskarżonego do refleksji nad koniecznością przestrzegania prawa i konsekwencjami jego naruszania. W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy oskarżonego i spełni swoje cele zarówno w zakresie prewencji generalnej jak i przede wszystkim indywidualnej.

Nie sposób jest orzec wobec oskarżonego kary grzywny, bo jego dochody są zbyt niskie ażeby była to odpowiednio surowa kara grzywny, a w Kodeksie karny jest zasada zakazu orzekania grzywny nieściąganej. Kara pozbawienia wolności mogłaby być orzeczona już tylko jako kara bezwzględna, albowiem w czasie czynu oskarżony był już karany na karę pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu oskarżony nie jest tak zdemoralizowany, ażeby osadzać go w zakładzie karnym, byłoby to zbyt surowością dla niego.

Kara zaś ograniczenia wolności jest karą bardzo wychowawczą, a oskarżonego trzeba właśnie wychować w zakresie przestrzegania norm prawnych. Oskarżony lekceważy wyroki, lekceważy nakładane mandaty karne. Uważa, że jego pasja wystarczy mu na wytłumaczenie swojego postępowania. Faktycznie oskarżony nie wyciąga żadnych wniosków z orzekanych kar grzywny. Kara ograniczenia wolności zaś przez cały czas jej trwania będzie przypominała oskarżonemu o tym jakie są konsekwencji łamania norm prawa karnego.

Na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat. W ocenie Sądu na taki okres koniecznym jest wyeliminowanie oskarżonego jako kierowcy z ruchu drogowego. Oskarżony wykazał się całkowitym lekceważeniem porządku prawnego. Zachował się w sposób nieodpowiedzialny. Taka nieodpowiedzialność oskarżonego jako kierowcy musiała spotkać się z odpowiednim zastosowaniem środka karnego. W sytuacji w jakiej znalazła się konkubina oskarżonego były inne możliwości.

Sąd zobowiązał oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do kierowania pojazdami mechanicznymi właściwemu Wydziałowi Komunikacji, bo do tego Sąd obliguje przepis.

Sąd obciążył oskarżonego kosztami postępowania i opłatą w wysokości 300 zł uznając, że sytuacja osobista i materialna pozwala mu ponieść koszty postępowania.